Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (siódma izba)

z dnia 12 maja 2021 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Ochrona gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi – Rozporządzenia (WE) nr 338/97 i nr 865/2006 – Kawior gatunków ryb jesiotrokształtnych – Wprowadzenie na obszar celny Unii Europejskiej w charakterze mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego – Zezwolenie na przywóz – Odstępstwo – Limit 125 gramów na osobę – Przekroczenie – Zamiar ofiarowania jako upominku

W sprawie C-87/20

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesfinanzhof (federalny trybunał finansowy, Niemcy) postanowieniem z dnia 15 października 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 19 lutego 2020 r., w postępowaniu:

Hauptzollamt B

przeciwko

XY,

TRYBUNAŁ (siódma izba),

w składzie: A. Kumin, prezes izby, A. Arabadjiev (sprawozdawca), prezes drugiej izby, i T. von Danwitz, sędzia,

rzecznik generalny J. Richard de la Tour,

sekretarz A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu Hauptzollamt B – A. Wollschläger, w charakterze pełnomocnika,

– w imieniu rządu niemieckiego – J. Möller i S. Eisenberg, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu czeskiego – M. Smolek, J. Vláčil i L. Dvořáková, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Komisji Europejskiej – C. Hermes i R. Tricot, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: niemiecki.

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w niniejszej sprawie dotyczy wykładni art. 7 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi (Dz.U. 1997, L 61, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1320/2014 z dnia 1 grudnia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 361, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 338/97") i art. 57 ust. 5 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 865/2006 z dnia 4 maja 2006 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 (Dz.U. 2006, L 166, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/870 z dnia 5 czerwca 2015 r. (Dz.U. 2015, L 142, s. 3) (zwanym dalej „rozporządzeniem nr 865/2006").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Hauptzollamt B (głównym urzędem celnym B, Niemcy) a XY w przedmiocie konfiskaty sześciu puszek kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych o wadze 50 g każda ze względu na brak zezwolenia na przywóz, które powinno być przedstawione przez zainteresowaną w momencie przybycia na obszar celny Unii Europejskiej.

Ramy prawne

Prawo międzynarodowe

3 Konwencja o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem, podpisana w Waszyngtonie w dniu 3 marca 1973 r. (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 993, nr I-14537, zwana dalej „CITES") ma na celu zapewnienie, by handel międzynarodowy okazami gatunków wymienionych w załącznikach do niej, a także ich częściami i produktami pochodnymi nie zagrażał utrzymaniu różnorodności ekosystemów i opierał się na zrównoważonym wykorzystaniu dzikich gatunków.

4 Wspomniana konwencja, której stroną Unia stała się w dniu 8 lipca 2015 r., została wprowadzona w życie w Unii od dnia 1 stycznia 1984 r. na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 3626/82 z dnia 3 grudnia 1982 r. dotyczącego stosowania we Wspólnocie Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (Dz.U. 1982, L 384, s. 1). Wspomniane rozporządzenie zostało uchylone rozporządzeniem nr 338/97, którego art. 1 akapit drugi stanowi, że rozporządzenie to stosuje się zgodnie z celami, zasadami i postanowieniami CITES.

5 Zgodnie z rezolucją konferencji stron 13.7 (Rev. CoP17) w sprawie kontroli handlu okazami stanowiącymi mienie osobisty lub mienie gospodarstwa domowego:

„[…]

Konferencja Stron [CITES]

1. Postanawia, że pojęcie »mienia osobistego i mienia gospodarstwa domowego« zawarte w art. VII ust. 3 ma zastosowanie do okazów, które
   a) są własnością prywatną lub znajdują się w posiadaniu do użytku osobistego w celach niekomercyjnych;
   b) zostały nabyte zgodnie z prawem; oraz
   c) w momencie przywozu, wywozu lub powrotnego wywozu:
      i) są noszone, przenoszone lub stanowią część bagażu osobistego; lub
      ii) stanowią część gospodarstwa domowego będącego przedmiotem przeprowadzki.

[…]

3. Strony uzgadniają, że:

[…]

b) nie wymagają zezwolenia na wywóz lub przywóz ani świadectwa powrotnego wywozu stanowiące składniki mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego martwe okazy, jak też ich części lub produkty, należące do gatunków wymienionych w załączniku II, z wyjątkiem:

[…]

iv) następujące okazy, jeżeli ilość przekracza określone limity:

– kawior gatunków ryb jesiotrokształtnych (Acipenseriformes spp.) do 125 gramów na osobę w opakowaniach opatrzonych etykietą zgodnie z rezolucją konferencji stron 12.7 (Rev. CoP17);

[…]" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego aktu poniżej].

6 Załącznik 1 do tej rezolucji, zatytułowany „Wytyczne dotyczące interpretacji pojęcia składników mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego", przewiduje:

„[…]

Definicja pojęcia składników mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego

8. Okazy muszą być własnością prywatną lub znajdować się w posiadaniu danej osoby do celów niekomercyjnych. Wyklucza to wykorzystywanie do celów zarobkowych, sprzedaż i wystawianie do celów komercyjnych, przechowywanie, oferowanie lub przewożenie w celach sprzedaży.

[…]".

Prawo Unii

Rozporządzenie nr 338/97

7 Motyw 12 rozporządzenia nr 338/97 otrzymał następujące brzmienie:

„Aby zapewnić skuteczność środków kontroli i usprawnić procedury celne, należy wyznaczyć urzędy celne zatrudniające wyszkolony personel odpowiedzialny za przeprowadzanie niezbędnych formalności i odpowiednich kontroli w miejscach wprowadzenia okazów do [Unii] w celu przydzielenia im przeznaczenia celnego w rozumieniu rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny [(Dz.U. 1992, L 302, s. 1)] lub w miejscach dokonywania wywozu lub powrotnego wywozu [z Unii]; powinno się zapewnić [infrastrukturę] gwarantują[cą], że żywe okazy są właściwie przetrzymywane oraz że sprawowana jest właściwa opieka nad nimi".

8 Artykuł 1 rozporządzenia nr 338/97 stanowi:

„Celem niniejszego rozporządzenia jest ochrona gatunków dzikiej flory i fauny oraz zagwarantowanie ich zachowania poprzez regulacje handlu nimi zgodnie z następującymi artykułami.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się zgodnie z celami, zasadami i postanowieniami Konwencji, określonymi w art. 2”.

9 Artykuł 2 tego rozporządzenia stanowi:

„Do celów niniejszego rozporządzenia:

[…]

j) »dobra osobiste lub stanowiące część gospodarstwa domowego [mienie osobiste lub mienie gospodarstwa domowego« oznaczają martwe okazy lub fragmenty [części] okazów lub też ich produkty pochodne, które są własnością podmiotu prywatnego [osoby fizycznej], a które stanowią lub mają stanowić część jego zwykłego majątku [mienia] ruchomego i dóbr [stanu posiadania];

[…]

t) »okaz« oznacza każde zwierzę lub roślinę, żywe lub martwe, należące do gatunku wymienionego w załącznikach A–D, każdą jego część lub produkt pochodny, zawarty w innych towarach lub nie, oraz wszelkie inne towary, które zgodnie z dołączonym dokumentem, opakowaniem lub oznakowaniem lub etykietą, lub wszelkimi innymi okolicznościami mają zawierać lub zawierają części lub produkty pochodne zwierząt lub roślin należących do tych gatunków, chyba że na podstawie wyraźnego wyłączenia takie części lub produkty pochodne nie podlegają przepisom niniejszego rozporządzenia lub przepisom odnoszącym się do załącznika, w którym dane gatunki są wymienione, poprzez wskazanie odnośnie do tego w przedmiotowych załącznikach.

[…]”.

10 Zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit pierwszy tego rozporządzenia:

„Wprowadzenie do [Unii] okazów gatunków wymienionych w załączniku B podlega przeprowadzeniu niezbędnych kontroli i wymaga uprzedniego przedstawienia zezwolenia na przywóz wydanego przez organ administracyjny państwa członkowskiego przeznaczenia w granicznym urzędzie celnym w miejscu wprowadzenia”.

11 Artykuł 7 tego rozporządzenia, który nosi tytuł „Dobra prywatne lub stanowiące część gospodarstwa domowego [Mienie osobiste lub mienie gospodarstwa domowego]” przewiduje w ust. 3:

„W drodze odstępstwa od art. 4 i 5 zawarte w nich przepisy nie mają zastosowania do martwych okazów, części i produktów pochodnych okazów gatunków wymienionych w załącznikach A–D, które stanowią dobra prywatne [mienie osobiste] lub części [mienie] gospodarstwa domowego wprowadzane do [Unii], wywożone lub powrotnie wywożone [z Unii], zgodnie z przepisami, które określi Komisja […]”.

12 Artykuł 16 ust. 2 rozporządzenia nr 338/97 precyzuje, że konieczne środki, jakie państwa członkowskie podejmują w celu nałożenia sankcji w związku z naruszeniami przepisów tego rozporządzenia, w szczególności wprowadzenia na terytorium Unii okazów bez stosowanego zezwolenia lub świadectwa, „odpowiadają charakterowi i powadze naruszenia oraz uwzględniają przepisy dotyczące zatrzymania oraz, gdy to stosowne, konfiskaty okazów”.

13 Załącznik B do tego rozporządzenia wymienia „Acipenseriformes spp. (II) [(Acipenseridae, jesiotrowate)] (z wyjątkiem gatunków objętych załącznikiem A)”.

Rozporządzenie nr 865/2006

14 Motywy 1, 2 i 6 rozporządzenia nr 865/2006 przewidują:

„(1) Należy ustanowić przepisy wykonawcze do rozporządzenia (WE) nr 338/97 oraz zapewnić pełną zgodność z postanowieniami [CITES][…].

(2) W celu zapewnienia jednolitego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 338/97 niezbędne jest określenie szczegółowych warunków i kryteriów rozpatrywania wniosków o zezwolenia i świadectwa oraz wydawania, ważności i stosowania tych dokumentów. Właściwym jest zatem opracowanie wzorów, którym powinny odpowiadać te dokumenty.

[…]

(6) Należy ustalić procedury znakowania niektórych okazów gatunków w celu ułatwienia ich identyfikacji oraz zapewnienia egzekwowania przepisów rozporządzenia (WE) nr 338/97”.

15 Zgodnie z art. 9 rozporządzenia nr 865/2006:

„Nie naruszając przepisów art. 31, 28, 44b, 44i oraz 44p, odrębne zezwolenie na przywóz, powiadomienie o przywozie, zezwolenie na wywóz i świadectwo powrotnego wywozu wydawane są dla każdej przesyłki okazów stanowiących część jednego ładunku”.

16 Artykuł 57 tego rozporządzenia, zatytułowany „Wprowadzenie i ponowne wprowadzenie dóbr osobistych i majątku [mienia osobistego i mienia gospodarstwa domowego] na terytorium [Unii]”, stanowi:

„1. Odstępstwo od art. 4 rozporządzenia (WE) nr 338/97 dotyczące dóbr osobistych oraz majątku gospodarstwa domowego [mienia osobistego i mienia gospodarstwa domowego], określone w art. 7 ust. 3 tego rozporządzenia, nie ma zastosowania do okazów wykorzystywanych w celu uzyskania korzyści handlowych, sprzedawanych, wystawianych do celów handlowych, posiadanych w celu sprzedaży, oferowanych na sprzedaż lub transportowanych w celu sprzedaży.

[…]

3. Pierwsze wprowadzenie na terytorium [Unii] dóbr osobistych lub majątku gospodarstwa domowego [mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego], włączając w to trofea myśliwskie, przez osobę zwykle zamieszkującą na terytorium [Unii], w skład których wchodzą okazy gatunków wymienionych w załączniku B do rozporządzenia (WE) nr 338/97, nie wymaga okazania służbom celnym zezwolenia na przywóz, w przypadku gdy przedstawiono oryginał lub kopię dokumentu wywozu lub powrotnego wywozu.

[…]

4. Ponowne wprowadzenie na terytorium [Unii] dóbr osobistych lub majątku gospodarstwa domowego [mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego] na terytorium [Unii], włączając w to trofea myśliwskie, przez osobę zwykle zamieszkującą na terytorium [Unii], w skład których wchodzą okazy gatunków wymienionych w załączniku A lub B do rozporządzenia (WE) nr 338/97, nie wymaga okazania służbom celnym zezwolenia na przywóz, jeżeli przedstawiono jeden z następujących dokumentów:

a) poświadczoną przez służby celne »kopię dla posiadacza« (formularz 2) uprzednio wykorzystanego wspólnotowego zezwolenia na przywóz lub na wywóz;

b) kopię dokumentu wywozu lub powrotnego wywozu, o którym mowa w ust. 3;

c) dowód nabycia okazów na terytorium [Unii].

5. W drodze odstępstwa od ust. 3 i 4 wprowadzenie lub ponowne wprowadzenie na terytorium [Unii] następujących pozycji wymienionych w załączniku B do rozporządzenia (WE) nr 338/97 nie wymaga okazania zezwolenia na przywóz ani dokumentu (powrotnego) wywozu:

a) kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych (Acipenseriformes spp.) do 125 gramów na osobę, w opakowaniach, które zostały indywidualnie oznaczone […].

[…]".

Prawo niemieckie

17 Zgodnie z art. 51 ust. 2 zdanie pierwsze Bundesnaturschutzgesetz (federalnej ustawy o ochronie przyrody) w przypadku stwierdzenia w ramach dozoru celnego, że zwierzęta lub rośliny są przywożone lub wywożone bez wymaganych zezwoleń lub innych dokumentów, organ celny dokonuje ich zajęcia.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

18 W grudniu 2015 r. XY przybyła na obszar celny Unii przez port lotniczy w Düsseldorfie (Niemcy), będąc w posiadaniu sześciu puszek, o wadze 50 g każda, kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych, bez zezwolenia na przywóz, o którym mowa w art. 51 ust. 2 Bundesnaturschutzgesetz.

19 W następstwie konfiskaty wymienionych wyżej puszek przez Hauptzollamt B XY wniósł skargę do Finanzgericht Düsseldorf (sądu ds. finansowych w Düsseldorfie, Niemcy). Sąd ten częściowo uwzględnił skargę, orzekając, że ikra jesiotra jest objęta zakresem stosowania załącznika B do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97, a jej przywóz podlega w związku z tym obowiązkowi uzyskania zezwolenia, co jednak nie zmienia faktu, że rzeczona konfiskata była niezgodna z prawem, ponieważ Hauptzollamt B powinien był pozostawić XY dwie z sześciu skonfiskowanych puszek kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych, odpowiadających ilości nieprzekraczającej 125 g – nieprzeznaczonej do celów komercyjnych, jako że XY miała zamiar ofiarować je swoim dzieciom lub skonsumować sama.

20 Hauptzollamt B wniósł do sądu odsyłającego skargę rewizyjną na tej podstawie, że w przypadku przekroczenia limitu 125 g, o którym mowa w art. 57 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 865/2006, cały przewożony kawior z jesiotra, a nie wyłącznie ilość przekraczająca limit, powinien zostać jego zdaniem skonfiskowany. Ponadto kwestionuje on okoliczność, by puszki z kawiorem jesiotra przywiezione w opisany sposób przez XY mogły być zakwalifikowane jako „mienie osobiste lub mienie gospodarstwa domowego" w rozumieniu art. 2 lit. j) rozporządzenia nr 338/97, ponieważ puszki te miały zostać ofiarowane osobie trzeciej.

21 W tym kontekście sąd odsyłający pochyla się nad pytaniem, w jaki sposób należy interpretować art. 57 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 865/2006, skoro – pomijając okoliczność, że przepis ten nie podlega jednolitej wykładni i jednolitemu stosowaniu w państwach członkowskich – cel tego rozporządzenia oraz rozporządzenia nr 338/97 i CITES, a mianowicie ochrona zagrożonych gatunków dzikiej fauny i flory, przemawiałby za ścisłą wykładnią tego przepisu, zgodnie z którą w przypadku przekroczenia limitu 125 g cała ilość kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych będącego przedmiotem przywozu podlega konfiskacie przez właściwy organ celny. Jednakże zarówno brak represyjnego charakteru tego przepisu, jak i wykładnia, per analogiam, art. 23 ust. 2 i art. 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych

(Dz.U. 2009, L 324, s. 23), z których każdy przewiduje wartości i ilości, do wysokości których towary wchodzące w zakres przedmiotowy stosowania tego rozporządzenia są zwolnione z przywozowych należności celnych – uzasadniałyby mniej ścisłą wykładnię, zgodnie z którą konfiskacie podlegałaby jedynie przekraczająca limit ilość kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych będącego przedmiotem przywozu.

22 Ponadto sąd odsyłający wyraża wątpliwości co do tego, czy art. 2 lit. j) rozporządzenia nr 338/97 można interpretować w ten sposób, że wyklucza on możliwość, by przywiezione przez XY puszki kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych mogły zostać zakwalifikowane jako „mienie osobiste lub mienie gospodarstwa domowego", z tego względu, że XY oświadczyła, iż zamierzała ofiarować je jako upominek osobie trzeciej. W tym względzie sąd odsyłający zauważa, że z brzmienia tego przepisu oraz art. 57 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 865/2006 w żaden sposób nie wynika, by pojęcie „mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego" znajdowało zastosowanie tylko wówczas, gdy importer danego okazu sam z niego korzysta lub sam go konsumuje, oraz że w sporze w postępowaniu głównym nic nie wskazuje na to, że XY była w posiadaniu wspomnianych puszek w celach komercyjnych. Sąd ten wskazuje również, że w praktyce organy celne mogą mieć trudności z wiarygodnym zweryfikowaniem intencji importera. Ponadto zezwolenie na przywóz okazu, gdy ma on rzeczywiście zostać skonsumowany przez importera, i zakazanie przywozu, gdy miałby być skonsumowany przez osobę trzecią, byłoby pozbawione jakiejkolwiek logiki.

23 W tych okolicznościach Bundesfinanzhof (federalny trybunał finansowy, Niemcy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 57 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 865/2006 […] należy interpretować w ten sposób, że na rzecz osoby dokonującej przywozu całkowitej ilości – przekraczającej 125 g – kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych (*Acipenseriformes* spp.), w indywidualnie oznaczonych opakowaniach, która to osoba nie przedstawia w tym celu ani dokumentu (powrotnego) wywozu, ani zezwolenia na przywóz, należy dokonać zwrotu ilości kawioru nie przekraczającej 125 g, pod warunkiem że przywóz nie służy żadnemu z celów wymienionych w art. 57 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 865/2006?

2) W razie udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej:

Czy okazy wprowadzone na obszar celny Unii stanowią składniki mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego, o których mowa w art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 338/97, jeżeli w momencie wprowadzenia na obszar celny Unii osoba dokonująca przywozu oświadcza, że po dokonaniu przywozu zamierza podarować je innej osobie?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania drugiego

24 Poprzez pytanie drugie, które należy zbadać w pierwszej kolejności, sąd odsyłający dąży zasadniczo do ustalenia, czy art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 338/97 należy interpretować w ten sposób, że kawior gatunków ryb jesiotrokształtnych przy wprowadzeniu na obszar celny Unii może zostać uznany za „mienie osobiste lub menie gospodarstwa domowego" w rozumieniu tego przepisu, jeżeli jest przeznaczony na upominek dla osoby trzeciej i może tym samym wchodzić w zakres przewidzianego tym przepisem odstępstwa od ciążącego na importerze obowiązku przedstawienia zezwolenia na import.

25 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część on stanowi [wyrok z dnia 2 lipca 2020 r., Magistrat der Stadt Wien (Grand hamster), C-477/19, EU:C:2020:517, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo].

26 W tym względzie należy zauważyć w pierwszej kolejności, że zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 338/97 wprowadzanie na obszar celny Unii martwych okazów, części i produktów uzyskanych z okazów gatunków wymienionych w załącznikach A–D do tego rozporządzenia nie podlega obowiązkowi przedstawienia zezwolenia na ten przywóz, gdy chodzi o mienie osobiste lub mienie gospodarstwa domowego.

27 Zgodnie z ustanowioną w art. 2 lit. j) rozporządzenia nr 338/97 definicją pojęcie „mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego" obejmuje martwe okazy lub części okazów lub też ich produkty pochodne, które są własnością osoby fizycznej, a które stanowią lub mają stanowić część zwykłego mienia ruchomego i stanu posiadania tej osoby.

28 Należy zatem stwierdzić, że brzmienie tego przepisu nie pozwala na jednoznaczne określenie, czy stosowanie pojęcia „mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego" implikuje koniecznie wykorzystywanie lub konsumpcję, przez samego importera, rzeczonych martwych okazów gatunku, ich części lub produktów pochodnych.

29 Nie można bowiem wykluczyć, że takie składniki mienia będące własnością prywatną lub wchodzące w stan posiadania danej osoby mogą następnie być nieodpłatnie przeniesione przez importera na osobę trzecią, zamiast być przechowywane przez tego importera do ściśle osobistego użytku.

30 W drugiej kolejności, co się tyczy kontekstu, w jaki wpisuje się rozporządzenie nr 338/97, należy przypomnieć, że rozporządzenie to zgodnie z jego art. 1 akapit drugi stosuje się zgodnie z celami, zasadami i postanowieniami CITES, do której przystąpiła Unia, w związku z czym Trybunał nie może abstrahować od tych celów, w zakresie, w jakim ich uwzględnienie jest niezbędne do dokonania wykładni przepisów tego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 23 października 2003 r., Nilsson, C-154/02, EU:C:2003:590, pkt 39).

31 Rezolucja 13.7 Konferencji Stron CITES, która pomaga w wyjaśnieniu wykładni postanowień tej konwencji przywołanych w poprzednim punkcie, precyzuje jednak w pkt 1, że pojęcie „mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego" odnosi się do okazów, które są własnością prywatną lub znajdują się w posiadaniu danej osoby do jej osobistego użytku w celach niekomercyjnych, zostały nabyte zgodnie z prawem oraz są przewożone lub stanowią część bagażu osobistego lub stanowią składnik gospodarstwa domowego będącego przedmiotem przeprowadzki.

32 Ponadto należy podkreślić, że art. 57 ust. 1 rozporządzenia nr 865/2006 przewiduje, że odstępstwo przewidziane w art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 338/97 nie ma zastosowania do okazów wykorzystywanych w celu uzyskania korzyści handlowych, sprzedawanych, wystawianych do celów handlowych, posiadanych w celu sprzedaży, oferowanych na sprzedaż lub transportowanych w celu sprzedaży.

33 Tak więc zarówno z brzmienia art. 57 ust. 1, jak i z rezolucji 13.7 Konferencji Stron CITES wynika, że brak przeznaczenia komercyjnego okazu będącego przedmiotem przywozu stanowi decydujące kryterium dla celów jego zakwalifikowania jako „mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego", którą to wykładnię potwierdzają również cele realizowane przez rozporządzenie nr 338/97.

34 W trzeciej kolejności należy przypomnieć, że system ochrony ustanowiony dla okazów gatunków wymienionych w załącznikach A i B do rozporządzenia nr 338/97 ma na celu zapewnienie możliwie najszerszej ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, zgodnie z celami, zasadami i postanowieniami CITES (wyrok z dnia 4 września 2014 r., Sofia Zoo, C-532/13, EU:C:2014:2140, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

35 Rezolucja 13.7 Konferencji Stron CITES precyzuje w preambule, że okazy gatunków wymienionych w załączniku I do tej konwencji, do których zalicza się jesiotra, nie mogą być wykorzystywane w kraju przywozu do celów przede wszystkim handlowych.

36 W konsekwencji zarówno z kontekstu, w jaki wpisuje się rozporządzenie nr 338/97, jak i z realizowanych przez nie celów wynika, że martwy okaz, część okazu lub produkt wobec niego pochodny, taki jak kawior jesiotra, nie może zostać zakwalifikowany jako składnik „mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego" w rozumieniu art. 7 ust. 3 tego rozporządzenia, jeżeli importer realizuje cel komercyjny. Taka kwalifikacja jest natomiast dopuszczalna, jeżeli rzeczony kawior jest własnością prywatną lub jest w posiadaniu danej osoby w celach niekomercyjnych, i to niezależnie od tego, czy jest czy też nie jest przeznaczony na upominek dla osoby trzeciej.

37 W świetle powyższych rozważań na pytanie drugie należy odpowiedzieć, że art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 338/97 należy interpretować w ten sposób, iż można przyjąć, że kawior gatunków ryb jesiotrokształtnych przy wprowadzeniu na obszar celny Unii stanowi składnik „mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego" w rozumieniu tego przepisu, jeżeli ma on być przeznaczony na upominek dla osoby trzeciej, o ile żadna okoliczność nie wskazuje na jego przeznaczenie komercyjne, w związku z czym kawior ten może wchodzić w zakres przewidzianego w tym przepisie odstępstwa od ciążącego na importerze obowiązku przedstawienia zezwolenia na przywóz.

W przedmiocie pytania pierwszego

38 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży zasadniczo do ustalenia, czy art. 57 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 865/2006 należy interpretować w ten sposób, że jedynie ilość kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych będącego przedmiotem przywozu przekraczająca limit 125 g na osobę – a nie jego całkowita ilość wprowadzona na obszar celny Unii – podlega konfiskacie przez organ celny na tej podstawie, że importer nie posiada zezwolenia wydanego dla celów dokonywanego przywozu.

39 Zgodnie orzecznictwem przytoczonym w pkt 25 niniejszego wyroku przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część on stanowi.

40 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z art. 57 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 865/2006 wprowadzenie na obszar celny Unii kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych w granicach limitu 125 g na osobę nie podlega obowiązkowi przedstawienia przez importera właściwym organom celnym zezwolenia na przywóz.

41 Należy zatem stwierdzić, że brzmienie tego przepisu samo w sobie nie pozwala na określenie skutków przekroczenia owego limitu 125 g w celu ustalenia ilości kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych podlegającego konfiskacie przez właściwy organ celny.

42 Co się tyczy następnie kontekstu, w jaki wpisuje się ten przepis, należy zauważyć, że art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 338/97 ustanawia zasadę, zgodnie z którą wprowadzenie okazów gatunków wymienionych w załączniku B jest uzależnione od przedstawienia zezwolenia na przywóz wydanego przez zarządzający organ administracyjny państwa członkowskiego przeznaczenia.

43 Z powyższego wynika, że art. 57 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 865/2006, zwalniając importera kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych z obowiązku przedstawienia zezwolenia na przywóz, gdy zachowany jest maksymalny limit 125 g na osobę, stanowi odstępstwo od zasady przewidzianej w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 338/97 i w związku z tym powinien podlegać wykładni ścisłej (zob. podobnie wyrok z dnia 17 stycznia 2013 r., Komisja/Hiszpania, C-360/11, EU:C:2013:17, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 Wreszcie, co się tyczy celów realizowanych przez rozporządzenie nr 338/97, należy przypomnieć, że zgodnie z jego art. 1 – i jak wspomniano w pkt 34 niniejszego wyroku – zmierza ono do zapewnienia możliwie najszerszej ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi.

45 Ochrona taka może jednak zostać zagwarantowana jedynie pod warunkiem, że odstępstwo przewidziane w art. 57 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 865/2006 jest ograniczone wyłącznie do przywozu niewielkich ilości kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych, a zatem tylko wtedy, gdy konfiskata dokonana przez właściwy organ celny odnosi się do całkowitej ilości kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych wprowadzonego na obszar celny Unii.

46 Przeciwna wykładnia polegająca na przyjęciu w ramach tego odstępstwa, że wyłącznie ilość kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych przekraczająca limit 125 g na osobę podlega konfiskacie przez właściwy organ celny, sprowadzałaby się ponadto – jak podkreślił rząd czeski w swoich uwagach na piśmie – do zachęcenia do przywozu tych produktów z okazów gatunków wymienionych w załączniku B do rozporządzenia nr 338/97 bez zezwolenia na przywóz, oraz do naruszenia celu przewidzianego w motywie 12 tego rozporządzenia, jak również w motywach 2 i 6 rozporządzenia nr 865/2006, polegającego na usprawnieniu procedur celnych i na zapewnieniu skuteczności środków kontroli.

47 W tym względzie z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że Finanzgericht Düsseldorf (sąd ds. finansowych w Düsseldorfie) orzekł, iż dwie puszki kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych o pojemności 50 g każda, czyli całkowita ilość 100 g na osobę, podlegały zwrotowi na rzecz skarżącej przez Hauptzollamt B. Jednakże ocena ta, poza okolicznością, że pozbawia XY korzyści w postaci dodatkowych 25 g kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych, do przywozu których była ona uprawniona, zgodnie z limitem 125 g kawioru na osobę, bez konieczności przedstawienia w tym celu zezwolenia na przywóz, wskazuje na złożoność procedur, z którymi mogłyby się zetknąć organy celne, gdyby konfiskacie podlegała jedynie ilość kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych przekraczająca limit.

48 Z całości powyższych rozważań wynika, że na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć tak, że art. 57 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 865/2006 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy ilość kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych wprowadzona na obszar celny Unii przekracza limit 125 g na osobę, a importer nie posiada zezwolenia wydanego na dokonany przywóz, całkowita ilość tak przywiezionego kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych podlega konfiskacie przez właściwy organ celny.

W przedmiocie kosztów

49 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (siódma izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1320/2014 z dnia 1 grudnia 2014 r. należy interpretować w ten sposób, że można przyjąć, iż kawior gatunków ryb jesiotrokształtnych przy wprowadzeniu na obszar celny Unii stanowi składnik „mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego" w rozumieniu tego przepisu, jeżeli ma on być przeznaczony na upominek dla osoby trzeciej, o ile żadna okoliczność nie wskazuje na jego komercyjne przeznaczenie, w związku z czym kawior ten może wchodzić w zakres przewidzianego w tym przepisie odstępstwa od ciążącego na importerze obowiązku przedstawienia zezwolenia na przywóz.**

2) **Artykuł 57 ust. 5 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 865/2006 z dnia 4 maja 2006 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/870 z dnia 5 czerwca 2015 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy ilość kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych wprowadzona na obszar celny Unii przekracza limit 125 gramów na osobę, a importer nie posiada zezwolenia wydanego na dokonany przywóz, całkowita ilość kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych stanowiącego przedmiot tego przywozu podlega konfiskacie przez właściwy organ celny.**

Podpisy